

Mål C-345/05

Europeiska gemenskapernas kommission

mot

Republiken Portugal

”Fördragsbrott – Skattelagstiftning – Villkor för undantag från skatteplikt för kapitalvinster härrörande från vederlagsbetingade överlåtelse av fastigheter eller bostadsrätter – Artiklarna 18 EG, 39 EG och 43 EG – Artiklarna 28 och 31 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet – Skattesystemets inre sammanhang – Bostadspolitik”

Domstolens dom (andra avdelningen) av den 26 oktober 2006

Sammanfattning av domen

Fri rörlighet för personer – Arbetstagare – Etableringsfrihet – Medborgarskap i Europeiska unionen – Skattelagstiftning

(Artiklarna 18 EG, 39 EG och 43 EG; EES?avtalet, artiklarna 28 och 31)

En medlemsstat underlåter att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 18 EG, 39 EG och 43 EG samt artiklarna 28 och 31 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet om den bibehåller skattebestämmelser enligt vilka ett undantag från skattskyldighet för kapitalvinster vid vederlagsbetingade överlåtelse av fastighet eller bostadslägenhet som är avsedd att användas som permanentbostad för den skattskyldiges eller dennes familjs personliga bruk villkoras av att vinsten återinvesteras i förvärv av fastighet eller bostadslägenhet som är belägen inom det nationella territoriet.

En skattskyldig person som inom ramen för utövandet av den rätt som gäller för alla unionsmedborgare att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorium, vilken tar sig särskilt uttryck i artikel 43 EG när det gäller etableringsfriheten och i artikel 39 EG när det gäller fri rörlighet för arbetstagare, samt även av den rätt i EES?avtalets artikel 28 avseende fri rörlighet för arbetstagare och artikel 31 avseende etableringsfrihet, beslutar sig för att sälja en fastighet eller en bostadslägenhet som är avsedd för bostadsändamål som nämnda person äger i denna medlemsstat, i syfte att flytta sitt hemvist till en annan medlemsstat och där förvärva en ny fastighet eller bostadslägenhet, behandlas nämligen i skattemässigt hänseende mindre förmånligt än de skattskyldiga personer som behåller hemvistet i den berörda medlemsstaten.

Behovet av att upprätthålla skattesystemets inre sammanhang kan inte motivera denna skillnad i behandling eftersom ett argument som baseras på en sådan motivering bara kan vinna framgång om det visas att det föreligger ett direkt samband mellan den aktuella skatteförmånen och den kompensation i form av ett visst skatteuttag som svarar mot denna förmån, vilket inte är fallet här.

Eftersom bestämmelserna i fördraget och i EES?avtalet om fri rörlighet för personer utgör hinder för en sådan lagstiftning saknas anledning att pröva nämnda lagstiftnings förenlighet med artiklarna 56.1 EG och 41 i EES?avtalet, vilka rör fri rörlighet för kapital

(se punkterna 13, 21, 43 och 45 samt punkt 1 i domslutet)

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 26 oktober 2006 (*)

”Fördragsbrott – Skattelagstiftning – Villkor för undantag från skatteplikt för kapitalvinster härrörande från vederlagsbetingade överlåtelse av fastigheter eller bostadslägenheter – Artiklarna 18 EG, 39 EG och 43 EG – Artiklarna 28 och 31 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet – Skattesystemets inre sammanhang – Bostadspolitik”

I mål C-345/05,

angående en talan om fördragsbrott enligt artikel 226 EG, som väckts den 21 september 2005,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av R. Lyal och M. Afonso, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Republiken Portugal, företrädd av L. Fernandes och J. Menezes Leitão, båda i egenskap av ombud,

svarande,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C.W.A. Timmermans samt domarna R. Schintgen, P. K?ris, G. Arestis (referent) och L. Bay Larsen,

generaladvokat: P. Léger,

justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 30 mars 2006,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har yrkat att domstolen skall fastställa att Republiken Portugal har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 18 EG, 39 EG, 43 EG och 56.1 EG samt artiklarna 28, 31 och 40 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EGT L 1, 1994, s. 3) (nedan kallat EES?avtalet) genom att bibehålla

skattebestämmelser enligt vilka undantaget från skattskyldighet för kapitalvinster vid vederlagsbetingade överlåtelser av fastighet eller bostadslägenhet som är avsedd att användas som permanentbostad för den skattskyldiges eller dennes familjs personliga bruk villkoras av att vinsten återinvesteras i förvärv av fastighet eller bostadslägenhet som är belägen inom portugisiskt territorium.

Tillämpliga bestämmelser

EES?avtalet

2 I artikel 6 i EES?avtalet föreskrivs följande:

”Utan att föregripa en framtida utveckling av rättspraxis skall bestämmelserna i detta avtal, i den mån de i sak är identiska med motsvarande bestämmelser i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stål gemenskapen samt med rättsakter som antagits med tillämpning av dessa två fördrag, vid genomförande och tillämpning tolkas i enlighet med relevanta avgöranden av Europeiska gemenskapernas domstol som meddelats före dagen för undertecknandet av detta avtal.”

3 Artikel 28 i EES?avtalet innehåller följande bestämmelser:

”1. Fri rörlighet för arbetstagare skall säkerställas mellan EG?medlemsstaterna [Europeiska gemenskaperna] och EFTA?staterna [Europeiska frihandelssammanslutningen].

2. Denna fria rörlighet skall innebära att all diskriminering av arbetstagare från EG-medlemsstaterna och EFTA-staterna på grund av nationalitet skall avskaffas vad gäller anställning, ersättning och övriga arbets- och anställningsvillkor.

3. Den skall, med förbehåll för de begränsningar som grundas på hänsyn till allmän ordning, säkerhet och hälsa, innefatta rätt att

a) anta faktiska erbjudanden om faktisk anställning,

b) förflytta sig fritt inom EG?medlemsstaternas och EFTA?staternas territorium för detta ändamål,

c) uppehålla sig inom en EG?medlemsstats eller en EFTA?stats territorium i syfte att inneha anställning där i överensstämmelse med de lagar och andra författningar som gäller för anställning av medborgare i den staten,

d) stanna kvar inom en EG?medlemsstats eller EFTA?stats territorium efter att ha varit anställd där.

...”

4 Artikel 31.1 i EES?avtalet har följande avfattning:

”Inom ramen för bestämmelserna i detta avtal får det inte förekomma några inskränkningar för medborgare i en EG-medlemsstat eller en EFTA-stat att fritt etablera sig på vilken som helst av dessa staters territorium. Detta skall även gälla rätten för medborgare i varje EG-medlemsstat eller EFTA-stat som är etablerad i någon av dessa stater att upprätta kontor, filialer eller dotterbolag.

Etableringsfriheten skall innefatta rätt att uppta och utöva verksamhet som egen företagare samt rätt att bilda och driva företag, särskilt bolag som de definieras i artikel 34 andra stycket, på de

villkor som etableringslandets lagstiftning föreskriver för egna medborgare ...”

Den nationella lagstiftningen

5 I artikel 10 i lagen om inkomstskatt för fysiska personer (Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Singulares), som antogs genom lagdekret nr 442/88 av den 30 november 1988, i dess lydelse enligt lagdekret nr 198/2001 av den 3 juli 2001 (*Diário da República* I, serie A, nr 152, av den 3 juli 2001), (nedan kallad CIRS), föreskrivs följande:

”1. Med kapitalvinst avses vinster som inte är att betrakta som inkomst av näringsverksamhet, tjänst, kapital eller fast egendom, och som härrör från

a) vederlagsbetingad överlåtelse av sakrätt i fast egendom och överföring av all slags egendom i den personliga förmögenheten till entreprenörs- eller yrkesverksamhet som egendomsinnehavaren bedriver enskilt,

...

3. Vinsterna anses ha uppkommit vid den tidpunkt när de rättshandlingar som anges i punkt 1 företas, med förbehåll för vad som föreskrivs i följande punkter:

a) Vid utfästelse om köp och försäljning eller byte anses vinsten uppkomma vid överföringen av den egendom som anges i avtalet eller vid tagandet i besittning av densamma.

b) Vid överföring av egendom som ingår i den personliga förmögenheten till entreprenörs- eller yrkesverksamhet som egendomsinnehavaren bedriver enskilt, skall vinsten anses ha uppkommit först vid en senare vederlagsbetingad överlåtelse av den ifrågakvarande egendomen eller när en annan omständighet inträffar som innebär att vinst uppkommer på liknande villkor.

4. Vinst som omfattas av IRS [inkomstskatt för fysiska personer] består av

a) skillnaden mellan avyttringsvärdet och förvärvsvärdet, i förekommande fall efter avdrag för den del som betecknas som inkomst av kapital, i de fall som anges i punkt 1 a–c,

...

5. Från skatteplikt undantas vinster som härrör från vederlagsbetingade överlåtelser av fastighet eller bostadslägenhet som är avsedd att användas som permanentbostad för den skattskyldiges eller dennes familjs personliga bruk, under förutsättning att

a) intäkten från överlåtelsen inom loppet av 24 månader räknat från försäljningen återinvesteras i förvärv av annan fastighet eller bostadslägenhet, tomt avsedd för uppförande av byggnad eller i byggnation, utvidgning eller ombyggnation av annan fastighet eller bostadslägenhet som uteslutande är avsedd för samma ändamål såvida denna är belägen inom portugisiskt territorium,

b) intäkten från överlåtelsen används för betalning avseende förvärv som nämns i föregående punkt, om betalningen har skett under de föregående tolv månaderna,

c) den skattskyldige för tillämpningen av bestämmelserna i punkt a visar sin avsikt att genomföra återinvesteringen, om så bara till viss del, genom att i sin inkomstdeklaration för det år då överlåtelsen skett, uppge det belopp som den skattskyldige avser att återinvestera,

d) den skattskyldige vid återinvestering av ett annat belopp än det som deklarerats i enlighet

med föregående punkt inom den första gängse frist som följer på den 24-månadersperiod som avses i punkt a ingår en ny deklaration som ersätter den förra och som innehåller uppgift om de belopp som faktiskt har återinvesterats.

6. Skattefrihet enligt föregående punkt medges inte när

a) fråga är om återinvestering vid förvärv av annan fastighet eller bostadslägenhet och förvärvaren inte har börjat använda denna som bostad för sig eller sin familj vid utgången av den frist inom vilken återinvesteringen skall ske,

...”

Det administrativa förfarandet

6 Kommissionen gjorde bedömningen att bestämmelserna i det portugisiska systemet för beskattning av vinst vid vederlagsbetingad överlåtelse av fastighet eller bostadslägenhet, i synnerhet artikel 10.5 CIRS, utgör ett åsidosättande av de skyldigheter som åvilar Republiken Portugal enligt artiklarna 18 EG, 39 EG, 43 EG och 56.1 EG samt artiklarna 28, 31 och 40 i EES-avtalet och skickade därför i skrivelse av den 20 februari 2003 en formell underrättelse till nämnda medlemsstat med anmodan att avge yttrande avseende underrättelsen.

7 De portugisiska myndigheterna bestred kommissionens uppfattning och gjorde gällande att de omtvistade bestämmelserna i CIRS inte utgör en inskränkning av de grundläggande friheterna, att dessa inte varit diskriminerande och att de under alla förhållanden har kunnat motiveras av tvingande hänsyn till allmänintresset, närmare bestämt ändamålet att skydda rätten till bostad eller av behovet av att upprätthålla skattesystemets inre sammanhang.

8 Kommissionen lät sig inte övertygas av de portugisiska myndigheternas argumentation och sände därför den 9 juli 2004 ett motiverat yttrande i vilket den dels upprepade sin argumentation enligt vilken den portugisiska skattelagstiftningen avseende villkoren för undantag från skatteplikt för vederlagsbetingade överlåtelser av byggnader strider mot fri rörlighet för personer och fri rörlighet för kapital, dels uppmanade Republiken Portugal att vidta nödvändiga åtgärder för att rätta sig efter nämnda yttrande inom två månader räknat från delgivningen.

9 De portugisiska myndigheterna vidhöll i sitt svar på det motiverade yttrandet att den nationella lagstiftningen, vilken motiveras av socialpolitiska ändamål, inte strider mot gemenskapsrätten. Kommissionen beslutade till följd härav att väcka förevarande talan.

Talan

10 Domstolen erinrar inledningsvis om att det av dess fasta rättspraxis följer att även om frågor om direkta skatter i och för sig inte faller inom gemenskapens behörighetsområde, är medlemsstaterna inte desto mindre skyldiga att iaktta gemenskapsrätten vid utövandet av sin behörighet (se, bland annat, dom av den 4 mars 2004 i mål C-334/02, kommissionen mot Frankrike, REG 2004, s. I-2229, punkt 21, och av den 13 december 2005 i mål C-446/03, Marks & Spencer, REG 2005, s. I-10837, punkt 29).

11 Domstolen prövar huruvida kommissionens ståndpunkt, enligt vilken den omständigheten att bestämmelserna i den portugisiska lagstiftningen angående beskattningen av vinst vid vederlagsbetingad överlåtelse av fastighet eller bostadslägenhet, framförallt artikel 10.5 CIRS, utgör inskränkningar av den fria rörlighet för personer och kapital som hägnas av artiklarna 18 EG, 39 EG, 43 EG och 56.1 EG samt av artiklarna 28, 31 och 40 i EES-avtalet.

Fri rörlighet för personer

12 Kommissionen har med detta påstående för det första gjort gällande att Republiken Portugal har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 18 EG, 39 EG och 43 EG.

13 Domstolen erinrar i detta avseende om att det i artikel 18 EG föreskrivs en allmän rätt för alla unionsmedborgare att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorium, vilken tar sig särskilt uttryck i artikel 43 EG när det gäller etableringsfriheten (dom av den 7 september 2006 i mål C-470/04, N, REG 2006, s. I-0000, punkt 22) och artikel 39 EG när det gäller fri rörlighet för arbetstagare.

14 Domstolen skall därför först pröva om artiklarna 39 EG och 43 EG utgör hinder mot en sådan nationell lagstiftning som artikel 10.5 CIRS, enligt vilken undantaget från skatteplikt för vinster från vederlagsbetingade överlåtelser av fasta tillgångar som är avsedda att användas som permanentbostad för den skattskyldiges eller dennes familjs personliga bruk, villkoras av att erhållna vinster återinvesteras i förvärvet av fasta tillgångar inom portugisiskt territorium.

15 Alla fördragsbestämmelser om fri rörlighet för personer har till syfte att underlätta för gemenskapsmedborgarna att utöva all slags yrkesverksamhet inom gemenskapen, och de utgör hinder för åtgärder som kan missgynna dessa medborgare när de önskar utöva ekonomisk verksamhet i en annan medlemsstat (se dom av den 15 september 2005 i mål C-464/02, kommissionen mot Danmark, REG 2005, s. I-7929, punkt 34 och där angiven rättspraxis).

16 Bestämmelser genom vilka en medborgare i en medlemsstat hindras eller avhålls från att lämna sitt hemland för att utöva sin rätt till fri rörlighet utgör således hinder för denna frihet, även om de tillämpas oberoende av de berörda arbetstagarnas nationalitet (dom av den 13 november 2003 i mål C-209/01, Schilling och Fleck-Schilling, REG 2003, s. I-13389, punkt 25, samt domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Danmark, punkt 35).

17 Av domstolens rättspraxis framgår att även om bestämmelserna om fri rörlighet för arbetstagare enligt deras ordalydelse särskilt syftar till att säkerställa nationell behandling i värdmedlemsstaten, uppställer de samtidigt ett förbud mot att ursprungsstaten hindrar en av sina medborgare från att fritt anta och inneha en anställning i en annan medlemsstat (dom av den 12 december 2002 i mål C-385/00, De Groot, REG 2002, s. I-11819, punkt 79).

18 Detsamma framgår av bestämmelserna om etableringsfrihet. Av nämnda rättspraxis följer nämligen att även om syftet med dessa bestämmelser enligt deras ordalydelse är att säkerställa nationell behandling i värdstaten utgör de samtidigt förbud mot att ursprungsstaten hindrar en av sina medborgare eller ett bolag som bildats i överensstämmelse med dess lagstiftning från att etablera sig i en annan medlemsstat (dom av den 11 mars 2004 i mål C-9/02, De Lasteyrie du Saillant, REG 2004, s. I-2409, punkt 42, och av den 23 februari 2006 i mål C-471/04, Keller Holding, REG 2006, s. I-2107, punkt 30).

19 I förevarande fall har Republiken Portugal hävdad att artikel 10.5 CIRS inte utgör någon nackdel för skattskyldiga personer som önskar flytta sitt hemvist från Portugal. Enligt Republiken Portugal medför bestämmelsen en skattelättnad *ad hoc*, genom att den avviker från den allmänna bestämmelsen om beskattning av kapitalvinster. Kommissionen kan mot denna bakgrund inte ha något stöd för sin uppfattning att en sådan bestämmelse utgör ett åsidosättande av artiklarna 39 EG och 43 EG.

20 Detta argument kan inte godtas. Även om artikel 10.5 CIRS inte innehåller något förbud för en person som är skattskyldig för inkomstskatt i Portugal att inneha en anställning i en annan

medlemsstat eller, allmänt, att utöva sin etableringsrätt, är denna bestämmelse icke desto mindre av det slaget att den inskränker utövandet av dessa rättigheter genom att åtminstone ha en avhållande effekt på skattskyldiga personer som önskar sälja fastighet eller bostadslägenhet för att bosätta sig i en annan medlemsstat än Republiken Portugal.

21 Det framgår nämligen tydligt att en skattskyldig person som beslutar sig för att sälja en fastighet eller en bostadslägenhet som är avsedd för bostadsändamål som nämnda person äger i Portugal, i syfte att inom ramen för utövandet av de rättigheter som hägnas av artiklarna 39 EG och 43 EG flytta sitt hemvist till en annan medlemsstat och där förvärva en ny fastighet eller bostadslägenhet, i skattemässigt hänseende behandlas mindre förmånligt än de skattskyldiga personer som behåller hemvistet i Portugal.

22 Denna skillnad i behandling vid beskattningen av kapitalvinster kan återverka på tillgångarna hos den skattskyldiga person som önskar flytta ut sitt hemvist från Portugal och den kan följaktligen avhålla nämnda person från att företa en sådan flyttning.

23 Av detta följer att bestämmelserna i CIRS, och då särskilt artikel 10.5 däri, kan hindra den fria rörligheten för arbetstagare och etableringsfriheten sådana de säkerställs i artiklarna 39 EG och 43 EG, eftersom nämnda nationella bestämmelser innebär att förmånen i form av undantag från skatteplikt för kapitalvinster från vederlagsbetingade överlåtelse av fastighet eller bostadslägenhet som är avsedd att användas som permanentbostad för den skattskyldiges eller dennes familjs personliga bruk villkoras av att vinsten återinvesteras i förvärv av fastighet eller bostadslägenhet som är belägen inom portugisiskt territorium.

24 Av domstolens fasta rättspraxis följer emellertid att nationella åtgärder som kan hindra eller göra det mindre attraktivt att utöva de grundläggande friheter som garanteras av fördraget kan godtas, om det syfte som eftersträvas är av allmänintresse och om åtgärderna är ägnade att säkerställa förverkligandet av det syfte som eftersträvas och inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta syfte (domarna i de ovannämnda målen *De Lasteyrie du Saillant*, punkt 49, och *N*, punkt 40).

25 Republiken Portugal har i detta avseende hävdade att den omständigheten att det finns ett klart och ändamålsenligt samband mellan den överlåtna fastigheten eller bostadslägenheten och den fastighet eller bostadslägenhet som förvärvats vid återinvestering av beloppet från försäljningen av den förstnämnda egendomen innebär att artikel 10.5 CIRS motiveras av behovet att upprätthålla skattesystemets inre sammanhang. Det föreligger nämligen inom ramen för en och samma beskattning en direkt korrelation mellan den skattemässiga förmånen och taxeringen, vilken berör en och samma skattskyldiga person.

26 Domstolen påpekar för det första att vad Republiken Portugal hävdade föga rubbar det faktum att även fastigheter eller bostadslägenheter som förvärvas i en annan medlemsstat än Republiken Portugal skulle kunna användas som permanentbostad för den skattskyldiges privata bruk i fall där den skattskyldige tidigare varit bosatt i Portugal. Dessutom gäller i motsats till vad de portugisiska myndigheterna har hävdade att om det antas att denna egendom förvärvades med intäkter från försäljningen i Portugal av den egendom som den skattskyldige använt som bostad, ersätter detta förvärv den egendom som överlåtits och fyller med avseende på den skattskyldiges tillgångar samma funktion som den egendom som utgjorde det ursprungliga innehavet.

27 För det andra framgår det vid en analys av artikel 20.5 CIRS att det påstådda sambandet mellan den förmån som beviljas den skattskyldige och beskattningen inte är säkerställt, något som Republiken Portugal har hävdade. Den framtida beskattningen av kapitalvinster kan nämligen inte ske annat än i det eventuella fallet att dessa kapitalvinster realiserar. Vidare gäller att så länge som den berörda personen förvärvar en ny egendom för bostadsändamål inom portugisiskt

territorium kan han alltid yrka att få utnyttja den förmån i form av undantag från skatteplikt som föreskrivs i artikel 10.5 CIRS.

28 De portugisiska myndigheterna kan under dessa förhållanden inte hävda att det finns ett direkt samband mellan den skattemässiga förmån som föreskrivs i nämnda nationella bestämmelse och den kompensation i form av ett visst skatteuttag som svarar mot denna förmån.

29 Domstolen har visserligen tillstått att behovet av att upprätthålla det inre sammanhanget i ett skattesystem kan motivera en inskränkning av de grundläggande friheter som säkerställs i fördraget. För att ett argument baserat på en sådan motivering skall kunna vinna någon framgång måste det dock visas att det föreligger ett direkt samband mellan den aktuella skatteförmånen och den kompensation i form av ett visst skatteuttag som svarar mot denna förmån (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Keller Holding, punkt 40 och där angiven rättspraxis), vilket inte är fallet här.

30 Domstolen avfärdar med hänsyn till ovan anförda överväganden det argument enligt vilket den nationella lagstiftningen avseende beskattning av kapitalvinster på fastighet eller bostadslägenhet är objektivt motiverad av behovet av att upprätthålla skattesystemets inre sammanhang.

31 Republiken Portugal har även gjort gällande att syftet med artikel 10.5 CIRS är att säkerställa skyddet för och bibehållandet av den skattskyldiges och dennes familjs bostad och att bestämmelsen följaktligen säkerställer att den skattskyldige har rätt till ett boende, vilket utgör en konstitutionell rättighet.

32 För det fall ett sådant argument skulle kunna åberopas för att motivera hindret för fri rörlighet för personer konstaterar domstolen att det krav på återinvestering inom det portugisiska territoriet som uppställs i artikel 10.5 CIRS hursomhelst går längre än vad som får anses vara nödvändigt för att uppnå det eftersträvade ändamålet.

33 Om ändamålet med nämnda nationella bestämmelse är att säkerställa en rätt till bostad kan detta nämligen eftersträvas utan några krav på återinvestering inom det nationella territoriet.

34 Republiken Portugal har i detta avseende likväl hävdatt att ett avskaffat krav på att kapitalvinster skall återinvesteras inom det nationella territoriet leder till en indirekt finansiering av övriga medlemsstaters bostadspolitik.

35 Inte ens om det antas att det finns grund för ett sådant argument visar detta emellertid att den omtvistade bestämmelsen behövs för att det eftersträvade ändamålet skall uppnås. Det i punkt 31 i förevarande dom angivna ändamålet att säkerställa en rätt till bostad uppfylls däremot lika väl när den skattskyldige väljer att flytta sitt hemvist till en annan medlemsstats territorium som när den skattskyldige väljer att stanna inom det portugisiska territoriet. Med hänsyn till detta ändamål skall följaktligen påståendet om indirekt finansiering av övriga medlemsstaters bostadspolitik lämnas utan avseende.

36 Då det inte visats att den ifrågavarande nationella lagstiftningen, i förevarande fall artikel 10.5 CIRS, kan motiveras av tvingande hänsyn till allmänintresset, finner domstolen att en sådan lagstiftning strider mot artiklarna 39 EG och 43 EG.

37 Vad slutligen beträffar personer som inte bedriver någon ekonomisk verksamhet gäller av identiska skäl samma slutsats i fråga om anmärkningen avseende artikel 18 EG.

38 Kommissionen har i andra hand gjort gällande att Republiken Portugal har underlåtit att

uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 28 och 31 i EES?avtalet, som avser fri rörlighet för arbetstagare och etableringsfrihet.

39 Som stadgas i artikel 6 i EES?avtalet skall bestämmelserna i det avtalet i den mån de i sak är identiska med motsvarande bestämmelser i fördraget samt med rättsakter som antagits med tillämpning av detta, vid genomförande och tillämpning tolkas i enlighet med relevanta avgöranden av domstolen som meddelats före dagen för undertecknandet av nämnda avtal.

40 För övrigt har såväl EG?domstolen som Eftadomstolen konstaterat att det fordras att reglerna i EES?avtalet, vilka i allt väsentligt är identiska med reglerna i fördraget, tolkas enhetligt.

41 Det skall dock påpekas att bestämmelserna i artiklarna 28 och 31 i EES?avtalet om förbud mot inskränkningar av fri rörlighet och etableringsfrihet är identiska med bestämmelserna i artiklarna 39 EG och 43 EG.

42 Kommissionens talan måste under dessa förhållanden anses vara välgrundad i fråga om den anmärkning som avser åsidosättandet av bestämmelserna i EES?avtalet om fri rörlighet för personer.

43 Domstolen konstaterar följaktligen att Republiken Portugal har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 18 EG, 39 EG och 43 EG samt artiklarna 28 och 31 i EES?avtalet genom att bibehålla sådana skattebestämmelser som artikel 10.5 CIRS, enligt vilken undantaget från skattskyldighet för kapitalvinster vid vederlagsbetingade överlåtelse av fastighet eller bostadslägenhet som är avsedd att användas som permanentbostad för den skattskyldiges eller dennes familjs personliga bruk villkoras av att vinsten återinvesteras i förvärv av fastighet eller bostadslägenhet som är belägen inom portugisiskt territorium.

Fri rörlighet för kapital

44 Kommissionen har vidare begärt att domstolen skall slå fast att Republiken Portugal har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 56.1 EG och 40 i EES?avtalet.

45 Eftersom bestämmelserna i fördraget och i EES?avtalet om fri rörlighet för personer utgör hinder för den omtvistade lagstiftningen saknas anledning att pröva nämnda lagstiftnings förenlighet med artiklarna 56.1 EG och 40 i EES?avtalet, vilka rör fri rörlighet för kapital (se, analogt, dom av den 4 juni 2002, kommissionen mot Frankrike, REG 2002, s. I?4781, punkt 56).

Rättegångskostnader

46 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Republiken Portugal skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Republiken Portugal har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

1) Republiken Portugal har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 18 EG, 39 EG och 43 EG samt artiklarna 28 och 31 i EES?avtalet av den 2 maj 1992 genom att bibehålla sådana skattebestämmelser som artikel 10.5 CIRS, enligt vilka undantaget från skattskyldighet för kapitalvinster vid vederlagsbetingade överlåtelse av fastighet eller bostadslägenhet som är avsedd att användas som permanentbostad för den skattskyldiges eller dennes familjs personliga bruk villkoras av att vinsten återinvesteras i förvärv av fastighet eller bostadslägenhet som är belägen inom portugisiskt territorium.

2) **Republiken Portugal skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Underskrifter

* Rättegångsspråk: portugisiska.